

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 32.086/1

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 27 juli 2001 door de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "betreffende de opleidingscheques", heeft op 18 oktober 2001 het volgende advies gegeven :

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

1. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse regering regelt de toekenning van steun aan ondernemingen uit bepaalde sectoren die hun personeel een opleiding laten volgen die wordt verstrekt door een daartoe erkende instelling of organisatie, in het ontwerp "erkend opleidingsverstrekker" geheten.

De steun wordt verleend in de vorm van overheidssubsidies bij aankoop door de onderneming van een in het ontwerp bepaald maximumaantal opleidingscheques bij een instelling die, nadat daartoe een procedure van mededinging werd doorlopen, belast is met de uitgifte en het betalen van de cheques (in het ontwerp emittent of uitgever genoemd). Het Vlaamse Gewest levert een bijdrage van vijftig procent in het totaalbedrag van de opleidingscheques die door de onderneming bij de emittent worden aangekocht.

De opleiding door de erkende opleidingsverstrekker wordt door de onderneming volledig of gedeeltelijk betaald met opleidingscheques, met dien verstande dat de maximale subsidiabele opleidingskosten per uur zijn beperkt tot vijftig euro, exclusief BTW.

De erkende opleidingsverstrekker kan de opleidingscheques, die de ondernemingen hem voor de verstrekte opleiding hebben aangeboden, uitbetaald krijgen door de emittent.

2. Onverminderd wat onder 3 wordt opgemerkt, mag ervan worden uitgegaan dat voor de ontworpen regeling een voldoende rechtsgrond kan worden gevonden in artikel 6, 4°, van het decreet van 15 december 1993 tot bevordering van de economische expansie in het Vlaamse Gewest.

Luidens die bepaling kunnen, om de economische expansie van kleine, middelgrote en grote ondernemingen selectief te ondersteunen, tegemoetkomingen worden verleend voor de realisatie van de in hetzelfde artikel opgesomde verrichtingen in het Vlaamse Gewest en worden die tegemoetkomingen binnen de daartoe bestemde begrotingskredieten, onder de voorwaarden en volgens de regelingen van de Vlaamse regering, uitgekeerd voor, onder meer, "investeringen en uitgaven inzake adviesverlening,

.../...

opleiding, scholing en verspreiding van kennis", rekening houdend met het economisch nut van de betrokken investeringen en uitgaven.

3. Artikel 8 van het ontwerp voorziet in een procedure van erkenning van opleidingsverstrekkers. In zoverre die bepaling zou inhouden dat - met het oog op de erkenning - bijkomende inhoudelijke voorwaarden ⁽¹⁾ worden gesteld waaraan de opleidingen voor de toepassing van de ontworpen regeling dienen te voldoen, zou daardoor een gemeenschapsbevoegdheid worden uitgeoefend, namelijk die van de beroepsomscholing en -bijscholing, bedoeld in artikel 4, 16°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Dergelijke bevoegdheid verschilt van de gewestbevoegdheid inzake expansiesteun, die in artikel 6 van het decreet van 15 december 1993 wordt geregeld en zou met andere woorden niet kunnen worden ingepast in de rechtsgrond die het laatstgenoemde artikel aan de ontworpen regeling biedt.

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. In hoofdstuk VIII van het ontwerp ("De Europese regelgeving") wordt bepaald dat de ontworpen regeling onder de toepassing valt van een aantal EG-verordeningen (artikelen 18 en 20) en worden sommige bepalingen van die verordeningen overgenomen (artikel 19, §§ 1 en 2).

Men weet dat luidens artikel 249, tweede lid, van het EG-Verdrag, de verordening een algemene strekking heeft, dat ze verbindend is in al haar onderdelen en dat ze rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat. EG-verordeningen behoeven in beginsel dus geen internrechtelijke maatregel opdat ze bindend zouden zijn in de lidstaten, laat staan dat de bepalingen ervan zouden moeten worden overgenomen in een internrechtelijke tekst opdat ervan toepassing zou kunnen worden gemaakt. Het staat

⁽¹⁾ "Bijkomende" inhoudelijke voorwaarden die de reeds bestaande regelingen inzake de betrokken opleidingen zouden aanvullen en waardoor de in artikel 8 van het ontwerp bedoelde erkenningsregeling meer zou doen dan uitgaan van opleidingen waarvan de inhoud in andere normatieve teksten is vastgelegd.

evenmin aan de internrechtelijke overheid EG-verordeningen al dan niet van toepassing te maken op bepaalde aangelegenheden, aangezien de toepasselijkheid ervan rechtstreeks uit de verordeningen zelf voortvloeit.

Indien derhalve de stellers van het ontwerp beogen te refereren aan de betrokken verordeningen, doen ze dat beter in één enkel artikel waarin wordt bepaald dat de in het ontwerp geregelde steun dient te beantwoorden aan de voorwaarden, vermeld in de betrokken EG-verordeningen. Op die wijze wordt tevens voldaan aan artikel 3, lid 1, van de verordening (EG) nr. 68/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-verdrag op opleidingssteun, waarin een dergelijke verwijzing uitdrukkelijk wordt voorgeschreven ⁽²⁾.

2. De indeling van een artikel in paragrafen is enkel verantwoord als het artikel zoveel leden bevat dat het ernaar verwijzen of het aanbrengen van wijzigingen erdoor bemoeilijkt worden. Het is evenwel niet geraten een artikel in paragrafen in te delen als elke paragraaf slechts uit één lid bestaat. De artikelen 4, 6, 7, 8, 10, 14, 15, 16, 17 en 19 van het ontwerp worden derhalve beter niet in paragrafen ingedeeld ⁽³⁾. Ook de interne verwijzingen naar die artikelen dienen dan uiteraard te worden aangepast.

3. De leesbaarheid en de toegankelijkheid van het ontwerp zouden ermee zijn gebaat indien de tekst ervan op sommige punten op een meer eenvormige wijze zou worden geredigeerd. Zo wordt bijvoorbeeld in artikel 1, 5°, van het ontwerp een omschrijving gegeven van het begrip "erkend opleidingsverstrekker", doch wordt in sommige bepalingen van het ontwerp niet op een consequente wijze van dat begrip gebruik gemaakt, maar wordt integendeel een ander begrip gehanteerd. Zo wordt in de artikelen 1, 10°, en 16, § 1, van het ontwerp van een "externe erkende opleidingsverstrekker" gewaagd. Het spreekt voor zich dat, ter wille van de duidelijkheid, een meer eenvormige terminologie wenselijk is.

⁽²⁾ De verwijzing dient, overeenkomstig artikel 3, lid 1, van de betrokken verordening, benevens het opschrift van de verordening, ook de vindplaats in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen te vermelden.

⁽³⁾ De indeling in paragrafen van artikel 19 van het ontwerp dient, rekening houdend met de algemene opmerking onder 1, hoe dan ook te vervallen.

4. In een normatieve tekst worden in beginsel geen woorden als "moeten" of "dienen te" gebruikt omdat de verplichting reeds uit de normatieve bepaling zelf voortvloeit. Zo schrijve men bijvoorbeeld in artikel 13 van het ontwerp "De cheques worden aangekocht vooraleer" in plaats van "De cheques moeten aangekocht worden vooraleer".

Waar nodig dient de redactie van andere bepalingen van het ontwerp in die zin te worden aangepast.

5. Men schrijve in het ontwerp "vijftig werknemers" in plaats van "50 werknemers" (artikel 1, 7°), "veertig miljoen euro" in plaats van "40 miljoen euro" (artikel 1, 8°), "een geldigheidsduur van twaalf maanden" in plaats van "een geldigheidsduur van 12 maanden" (artikel 11, § 1) en "binnen veertien kalenderdagen" in plaats van "binnen 14 kalenderdagen" (artikel 15, § 1).

Waar nodig vermeldde men in nog andere bepalingen van het ontwerp getallen voluit in letters in plaats van in cijfers.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

Ermee rekening houdend dat de Raad van State, afdeling wetgeving, om een advies is verzocht met toepassing van artikel 84, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vervange men het lid van de aanhef waarin naar dat advies wordt verwezen door twee, als volgt geformuleerde leden :

"Gelet op de beraadslaging van de Vlaamse regering, op 13 juli 2001, betreffende de aanvraag om advies bij de Raad van State binnen een maand;

.../...

Gelet op het advies 32.086/1 van de Raad van State, gegeven op 18 oktober 2001 met toepassing van artikel 84, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;".

Artikel 1

1. Men redigere de inleidende zin van artikel 1 van het ontwerp als volgt :

"Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder : ...".

2. In de omschrijving van het begrip "erkend opleidingsverstrekker" (artikel 1, 5°, van het ontwerp) wordt onder meer gerefereerd aan een "kwaliteitscertificaat". Van dergelijk certificaat wordt evenwel geen melding gemaakt in artikel 8 van het ontwerp dat op de erkenning van de opleidingsverstrekkers betrekking heeft. Onverminderd de opmerking 2 die bij de bespreking van de strekking en de rechtsgrond van het ontwerp is gemaakt, moet derhalve worden vastgesteld dat de artikelen 1, 5°, en 8 van het ontwerp niet in een voldoende mate op elkaar zijn afgestemd.

3. In artikel 1, 7° en 8°, van het ontwerp wordt melding gemaakt van het "zelfstandigheids criterium". Dat criterium wordt nader omschreven in artikel 2 van het ontwerp. In de definities onder artikel 1, 7° en 8°, wordt derhalve telkens beter uitdrukkelijk verwezen naar artikel 2.

4. In artikel 1, 10°, van het ontwerp wordt de minister opgedragen de inhoud van de opleidingscheque te bepalen. Dergelijke delegatie is niet in overeenstemming met het beginsel dat aan een minister enkel aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard voor nadere regeling mogen worden toevertrouwd en kan om die reden niet worden gehandhaafd in het ontwerp.

Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van artikel 1, 14°, van het ontwerp, waarin de minister wordt belast met het bepalen van de samenstelling en de werking van de raad van experts.

.../...

Artikel 2

1. De inleidende zin van artikel 2, § 2, van het ontwerp, luidt : "Op het zelfstandigheids criterium bestaan de volgende uitzonderingen :".

De draagwijdte van die zin zou aan duidelijkheid winnen indien, naar analogie van wat wordt bepaald in artikel 1, lid 3, van de aanbeveling 96/280/EG van de Commissie van 3 april 1996 betreffende de definitie van de kleine en middelgrote ondernemingen, zou worden geschreven :

"De drempelwaarde, vermeld in § 1, eerste lid, mag in de volgende twee gevallen worden overschreden :".

2. In artikel 2, § 3, van het ontwerp kan onduidelijkheid rijzen omtrent de precieze draagwijdte van het begrip "zeggenschap", dat juridisch te weinig afgebakend is.

Artikel 3

Ter wille van de eenvormigheid kan, naar het voorbeeld van de redactie van artikel 2, § 2, 2°, in artikel 3, § 3, worden geschreven "..., mag worden voortgegaan op een verklaring op eer van de onderneming ...".

Artikel 4

1. In artikel 4, § 1, van het ontwerp wordt melding gemaakt van "het aantal werknemers" en "het aantal personeelsleden". Indien met deze verschillende begrippen inhoudelijk hetzelfde wordt bedoeld, wordt beter een identieke term gebruikt, temeer daar voor de toepassing van de ontworpen regeling ook van het begrip "werkende in de onderneming" gebruik wordt gemaakt.

2. Teneinde verwarring te voorkomen met andere "referentieperiodes" die in het ontwerp worden omschreven (onder meer in artikel 3, § 2), late men artikel 4, § 2, van het ontwerp aanvangen als volgt : "Voor de toepassing van dit artikel wordt onder referentieperiode verstaan de periode van tewerkstelling ...".

3. Luidens artikel 4, § 3, eerste lid, van het ontwerp wordt het bewijs van de tewerkstelling in ondernemingen die ressorteren onder de verschillende paritaire comités van de havens "aanvullend" geleverd door attesten van de bevoegde werkgeversorganisaties in de verschillende havens.

De term "aanvullend" moet worden verduidelijkt. Indien eruit voor de ondernemingen uit de betrokken sector een zwaardere bewijslast zou voortvloeien zullen daarvoor uiteraard objectieve en in redelijkheid aanvaardbare redenen moeten bestaan, zoniet zou het grondwettelijke beginsel inzake de gelijkheid en de niet-discriminatie in het gedrang komen.

Artikel 5

Artikel 5 van het ontwerp onderscheidt een "algemene" van een "specifieke opleiding". In tegenstelling tot wat het geval is in artikel 4, leden 2 en 3, van de verordening (EG) nr. 68/2001 van de Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag op opleidingssteun, voorziet het ontwerp evenwel in geen verschillende maximumpercentages voor de steun voor de twee betrokken vormen van opleiding ⁽⁴⁾. Evenmin wordt in het ontwerp - in tegenstelling tot wat gebeurt in artikel 4, lid 7, van de voornoemde verordening - bepaald welke categorieën van opleidingskosten voor steun in aanmerking komen. Het ontwerp zal op deze punten moeten worden aangevuld.

⁽⁴⁾ In artikel 10, § 2, van het ontwerp wordt enkel bepaald dat voor opleidingscheques m.b.t. algemene opleiding de steun voor kleine en middelgrote ondernemingen kan worden verhoogd met maximaal twintig procent "via cofinanciering van de sectorfondsen".

Artikel 6

Ter wille van de duidelijkheid redigere men artikel 6, § 1, van het ontwerp als volgt :

"Enkel ondernemingen die behoren tot de sectoren die worden vermeld in de bijlage bij dit besluit komen voor subsidiëring in aanmerking".

Artikel 8

In verband met artikel 8 van het ontwerp moet worden verwezen naar de opmerking 3 bij de bespreking van de strekking en de rechtsgrond van het ontwerp en naar de opmerking 2 bij artikel 1.

Onverminderd die opmerkingen, moet worden vastgesteld dat de duidelijkheid van artikel 8 op bepaalde punten te wensen overlaat.

Zo wordt in artikel 8, § 1, bepaald dat opleidingsverstrekkers die opleiding willen verschaffen en gebruik willen maken van de regeling van de opleidingscheques "zich (moeten) laten inschrijven bij de raad van experts". In zoverre zulks overeenstemt met de bedoeling van de stellers van het ontwerp zou in artikel 8, § 1, beter uitdrukkelijk worden bepaald dat opleidingsverstrekkers die voor de toepassing van het ontworpen besluit een erkenning willen verkrijgen daartoe een aanvraag moeten indienen bij de raad van experts, die de aanvragen daartoe gebeurlijk in een register of op een andere wijze kan "inschrijven".

Tevens rijst de vraag of de "ontvankelijkheidsverklaring", bedoeld in artikel 8, § 2, automatisch ook de erkenning van de opleidingsverstrekker impliceert. Evenmin is duidelijk op grond van welke criteria die erkenning kan worden toegekend of geweigerd.

Indien met de zinsnede "mogen ze zich als erkende instantie profileren op de opleidingsmarkt", in artikel 8, § 2, wordt bedoeld op het gegeven dat de betrokken opleidingsverstrekkers zich kunnen laten inschrijven op de lijst van erkende opleidingsverstrekkers, vermeld in artikel 7, § 1, van het ontwerp, wordt zulks beter met zoveel woorden in de tekst van het ontwerp tot uitdrukking gebracht.

In artikel 8, § 3, wordt melding gemaakt van de "vernieuwing" van de erkenning van de opleidingsverstrekker. Hieruit moet worden afgeleid dat de erkenning slechts voor een in de tijd beperkte periode wordt verleend. Zulks blijkt echter niet duidelijk uit de tekst van het ontwerp.

Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 8 van het ontwerp grondig moet worden herzien, rekening houdend met de samenhang die dient te bestaan tussen het betrokken artikel en de overige bepalingen van het ontwerp.

Artikel 10

In artikel 10, § 2, van het ontwerp wordt, zonder nadere omschrijving, melding gemaakt van "sectorale opleidingsfondsen" en "sectorfondsen". Het is zeer de vraag of dergelijke vermeldingen op zich bevorderlijk zijn voor de begrijpelijkheid van de ontworpen regeling.

Artikel 11

1. Men vervange de inleidende zin van artikel 11, § 2, van het ontwerp, als volgt :

"De opleidingscheque wordt niet uitbetaald aan de erkende opleidingsverstrekker :".

2. Als het de bedoeling is om in artikel 11, § 2, 2°, van het ontwerp, te refereren aan de geldigheidsduur van de opleidingscheque, zoals die wordt vermeld in artikel 11, § 1, dienen de woorden "buiten de periode van 14 maanden" te worden vervangen door de woorden "buiten de periode van twaalf maanden".

Artikel 13

De delegatie aan de minister in de tweede zin van artikel 13 van het ontwerp is enkel toelaatbaar in de mate ze betrekking heeft op aangelegenheden van bijkomstige of detailmatige aard. Het vaststellen van de voorwaarden waaronder de aankoop van opleidingscheques kan gebeuren is evenwel een dermate algemene opdracht dat in het ontwerp op zijn minst criteria zouden moeten worden aangegeven die de minister dient in acht te nemen bij het vaststellen van de desbetreffende voorwaarden, of dat de omschrijving van de betrokken opdracht in meer precieze bewoordingen zou dienen te gebeuren.

Artikel 15

In artikel 15, § 1, van het ontwerp moet het woord "dagen" worden geschrapt.

Artikel 16

1. De redactie van artikel 16, § 1, van het ontwerp zou aan duidelijkheid winnen indien de zinsnede "De door een onderneming verzilverde cheques bij een externe erkende opleidingsverstrekker worden" zou worden vervangen door de zinsnede "De opleidingscheques die door een onderneming aan een erkende opleidingsverstrekker worden afgegeven worden".

2. Ter wille van de leesbaarheid schrijve men op het einde van artikel 16, § 2, van het ontwerp "... en één voor de uitgever. Zij vermeldt het erkenningsnummer van de opleidingsverstrekker".

3. Krachtens artikel 16, § 3, van het ontwerp wordt de factuur "alleen uitbetaald onder de opschortende voorwaarde" die in die bepaling wordt omschreven. Vanuit civielrechtelijk oogpunt kan weliswaar een verbintenis onder opschortende voorwaarde worden gesloten, doch kan niet de betaling, die slechts een modaliteit van uitvoering van een verbintenis is, onder opschortende voorwaarde gebeuren. Wel kunnen bijvoorbeeld gelden in consignatie worden gegeven.

Artikel 16, § 3, van het ontwerp zal, rekening houdend hiermee, anders moeten worden geconcipieerd.

4. Indien in artikel 16, § 4, wordt bedoeld op het geval vermeld in artikel 11, § 2, 4°, schrijve men in artikel 16, § 4 :

"De opleidingsverstrekker dient de cheques binnen vijftien maanden na de uitgiftedatum ervan bij de uitgever in".

Op die wijze wordt het begrip "aanvraag tot uitbetaling", dat niet in artikel 11, § 2, 4°, voorkomt, vermeden.

Op het einde van artikel 16, § 5, moet dan wel worden geschreven :
"... binnen veertien kalenderdagen nadat de cheques door deze laatste bij hem zijn ingediend" in plaats van "... binnen 14 kalenderdagen na ontvangst van de vraag om uitbetaling".

Artikel 17

Artikel 17, § 1, van het ontwerp bepaalt dat de "Vlaamse minister" (lees : "minister") kan beslissen "om de verkoop van de cheques in meerdere oproepen per jaar te organiseren".

Indien aan die bepaling de bedoeling ten grondslag ligt tot uitdrukking te brengen dat de minister kan beslissen dat de opleidingscheques slechts op welbepaalde tijdstippen van het jaar te koop kunnen worden aangeboden en dat daaraan telkens de nodige ruchtbaarheid moet worden gegeven, wordt die bedoeling beter op een meer expliciete wijze verwoord dan nu in het ontwerp het geval is.

Artikelen 18 tot 20

1. Met betrekking tot het bepaalde in de artikelen 18, 19, §§ 1 en 2, en 20, kan worden verwezen naar de algemene opmerking onder 1.

2. Artikel 19, § 3, heeft op de aankoop van de opleidingscheques door de onderneming betrekking en hoort daarom veeleer thuis in hoofdstuk V "Cheques".

De betrokken bepaling wordt dan beter geredigeerd als volgt :

"De onderneming kan enkel opleidingscheques aankopen op voorwaarde dat ze de verbintenis aangaat dat ze met de steun, verbonden aan de opleidingscheques, over een periode van drie jaar niet het bedrag van honderdduizend euro overschrijdt".

Artikel 21

In artikel 21 van het ontwerp wordt bepaald dat, voor ondernemingen die een sociale balans moeten opmaken, de opleidingskosten moeten worden opgenomen in de sociale balans.

Het komt niet toe aan de Vlaamse regering om de inhoud van de sociale balans te regelen, aangezien het ter zake gaat om een arbeidsrechtelijke aangelegenheid waarvoor de federale overheid bevoegd is.

Artikelen 23 en 24

Artikel 23 van het ontwerp somt de gevallen op waarin de betrokken subsidie geheel of gedeeltelijk kan worden teruggevorderd. Artikel 24 bepaalt dat de controle op de naleving van het ontworpen besluit gebeurt overeenkomstig de artikelen 55 tot 58 van de wetten op de rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991.

Artikel 57, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit, bepaalt dat de toelagetrekker tot onmiddellijke terugbetaling van de toelage gehouden is indien hij de voorwaarden niet naleeft waaronder de toelage verleend werd (1°), indien hij de toelage niet aanwendt voor de doeleinden waarvoor ze verleend werd (2°) en indien hij de controle, bedoeld in artikel 56 van de gecoördineerde wetten, verhindert (3°).

In dat verband moet worden opgemerkt dat, luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, de federale wet de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Krachtens artikel 71, § 1, van diezelfde bijzondere wet zijn, "tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, ... de vigerende bepalingen betreffende ... de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies ... van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten".

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan blijkt dat het de gemeenschappen en de gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies "algemene bepalingen" vast te stellen, zelfs niet door de bestaande algemene bepalingen te hernemen,

maar dat ze alleen bevoegd zijn om "buiten dit wettelijk kader ... in deze materies specifieke regels te bepalen" ⁽⁵⁾.

De bevoegdheid om ter zake "specifieke regels" vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden begrepen dat "de gemeenschappen en gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken" ⁽⁶⁾. Het vaststellen van dergelijke strengere regels inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies komt evenwel alleen de decreet- of ordonnantiegever toe, niet de regering ⁽⁷⁾.

Uit wat voorafgaat volgt dat, in zoverre in de artikelen 23 en 24 van het ontwerp wordt bevestigd wat reeds uit de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit volgt, die bevestiging niet in het ontworpen besluit kan worden behouden (dat is het geval voor artikel 23, 1°, 2°, c), en artikel 24) en dat - in de mate die artikelen in een strengere regeling voorzien dan die welke is opgenomen in de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit -, die regeling door de decreetgever zou moeten worden vastgesteld (dat is het geval voor artikel 23, 2°, a) en b), en 3°).

De artikelen 23 en 24 dienen met andere woorden uit het ontwerp te worden gelicht.

Artikel 25

De EG-verordeningen waarnaar in het ontwerp wordt verwezen, blijven van kracht tot 31 december 2006. De op grond van die verordeningen vrijgestelde steunregelingen blijven na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verordeningen nog gedurende een "aanpassingsperiode" van zes maanden vrijgesteld.

⁽⁵⁾ Zie memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet van 16 januari 1989 is geworden (Parl. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/1, 37).

⁽⁶⁾ Parl. St., Kamer, 1988-1989, nr. 635/18, 543.

⁽⁷⁾ Zie bijvoorbeeld ook het advies 24.073/8 van de afdeling wetgeving van 19 december 1995 over een voorontwerp van decreet "tot vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar" (Parl. St., Vl. Parl., 1995-1996, nr. 342/1).

De regering zal, eenmaal de geldigheidsduur van de betrokken EG-verordeningen is verstreken, daarmee rekening dienen te houden door de uitwerking van de ontworpen regeling daarop af te stemmen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS, A. SPRUYT,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door de H. E. VANHERCK, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

M. VAN DAMME